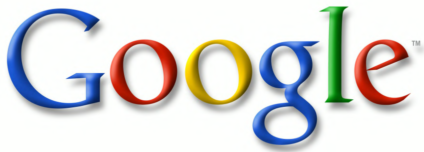

UC-NRLF
$B 137 015

ODÖDLICHETENS TEMPEL.

NYÅRSSKÄMT MED SÅNG I EN AKT

AF

FRANS HODELL.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris: 40 öre.

ODÖDLIGHETENS TEMPEL.

NYÅRSSKÄMT MED SÅNG I EN AKT

AF

FRANS HODELL.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

PERSONERNA:

JUPITER.
JUNO.
THALIA.
GANYMEDES.
FRIHETEN.
MARFORINA, exdrottning.
FROMHETEN, } hennes bundsförvandter.
TAPPERHETEN, } hennes bundsförvandter.
ENGELBREKT.
KONJANDER, gammal ungkarl.
FRU WALSTRÖM, hans hushållerska.
SJÖVALL, teaterdirektör.
ÖLANDER, skådespelare.
DARDANELL, en glad själ.
BAUTASTENIUS, samlare af kuriosa.
BLÄCKSTADIUS, magister.
FILMAN, vandrande gesäll.
JOB KURK, matros.
TEGELMARK, landtbrukare.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI, 1869.

Ett mottagningsrum hos Jupiter. Till höger en större länstol.

Första scenen.

GANYMEDES.

GANYMEDES (*med en damviska under armen, talar utåt i en af venstra kulisserna*). Ja, ja, lugna er mitt herrskap!... Före klockan half tolf tar Hans gudsnådlighet på inga vilkor emot. (*Mummel utanför scenen*). Ja, det är inte värdt att folket mumlar... det hjelper till ingenting... det är kändt sedan gammalt! ... Mjuka tjenare! (*Kommer fram på scenen*). Det är ett fasligt dumt bruk, de här nyårsvisiterna... de förorsaka bara besvär för en stackars kammarherre, som ska' anmäla allt möjligt slödder. Vid det här Olympiska hofvet är det likvisst så klokt arrangeradt, att man har sjelfva dagen ledig, och uppvaktningen sker på nyårsnatten i stället, straxt före klockan tutar tolf. Men nu får jag lof att damma af stoln derborta. Det är det enda, som återstår af thronen, sedan Hans gudsnådlighet nödgats ge vika så småningom för de nyliberala påtryckningarne. (*Dammar stolen*).

Andra scenen.

JUPITER. GANYMEDES.

JUPITER (*inträder, tagande sig én väldig pris ur snusdosan*). "Och detta skulle utgöra balansen i Europa!"... Antingen Suez-kanalen, eller sammanbindningsbanan i Stockholm, hvilkendera, som är billigast ... Antingen påfvens degraderande till missionär bland

menniskoätarne, eller en tusenriksdalersvåning åt hvarje läsarprest... Antingen afskaffandet af de stående arméerna, eller också dödsstraffets bibehållande... Antingen vattenledningsvatten i hvarje hus, eller helvetesllärans införande i småbarnsskolorna... Antingen är det jorden, som står stilla på samma fläck, eller också är det menniskorna, som ä' lite vridna... Ja, bli klok på det, den som kan!... inte är det jag, och det rätt så öfvergud och verldens beherrskare jag än ska' låtsas vara!... Men det går till en tid. (*Märker Ganymedes*). Jaså, du är der, min gosse.

GANYMEDES. Jaha, som Ers gudsnådlighet ser.

JUPITER. Har min gemål hörts utaf ännu?

GANYMEDES. Nej, inte hvad jag kunnat märka.

JUPITER. Nå, då är hon väl här i rappet. Hon lär minsann inte vara nöjd förrän hon får sig sin vanliga dosis skönhetselixir igen.

GANYMEDES. Ja, jag har hört talas om det der medikamentet.

JUPITER. Det är Venus, som skänkte mej det på min födelsedag en gång. Förr i verlden, när jag hade mina små äfventyr, så begagna' jag mej ofta utaf det. Men en dag kom gumman min underfund med något fuffens, och för att muta henne måste jag låta henne läppja på elixiret...

GANYMEDES. Och genast blef hon vacker som en dag...

JUPITER. Som en nyårsdag, min vän. Men det går bara till en tid att lura menniskorna. Elixiret förlorar så småningom sin verkan, och efter tolf månaders förlopp är det slut med skönheten. Då får hon en ny dosis och är åter fager och förtrollande som det mest herrliga framtidshopp. Det der kallar menniskorna för årsskiften, och gumman min traskar fortfarande omkring på jordklotet och slår puder i ögona på folk, och lofvar dem guld och gröna skogar.

GANYMEDES. Emellertid får Ers gudsnådlighet lefva i ro häruppe.

JUPITER. Det tror jag, det... när jag inte ser hustru min mera än hvar tolfte månad... Jag är verkligen en lycklig äkta man. Det onda, som oroar mej, är, att jag kommit underfund med, att gumman mins löften och försäkringar, vid hvarje tocken der föryngring, på ett märkvärdigt sätt förslöar mennisko-slägtet. Odödlighetens tempel, som jag enkom låtit bygga för snillen och andra storheter, börjar gå under af brist på nya och friska viljor. Folk lefver för mycket på hoppet nu för tiden, och inte förtjenar man odödligheten på det viset.

GANYMEDES. Skulle det inte vara skäl uti att ge den sanna förtjensten på båten och öppna templets portar för hvem som helst, mot en hygglig afgift?

JUPITER. Bravo! du talar som en prest. Men det går bestämdt bara till en tid. Vågade jag, så nog hade jag lust att försöka. Men den fördömda pressen kan ju aldrig hålla muñ' på sej.

GANYMEDES. Ner med tryckfriheten!

JUPITER. Tyst, för tusan! skrik inte så högt! Någon kunde höra oss, och jag vill inte gerna komma in i träsnitt i den här kostymen. Jag kan inte neka till att jag känner mig liksom lite löjlig i svart frack ... Men det är en eftergift åt de nyliberala. Jag har lagt bort den himmelska furstemanteln... och i stället för åskan begagnar jag ett skarpskyttegevär. Det enda, jag har qvar, är kronan här; men den sitter inte säker den heller. De bestarne vilja att jag skall taga steget ut och kalla mig president i stället för öfvergud...

GANYMEDES (*gråtmildt*). Det är synd om Ers gudsnådlighet...

JUPITER. Ja, den gamla tiden är förbi. Ganymedes, jag önskar ta mej en liten funderare! (*Ganymedes går*).

Tredje scenen.

JUPITER.

JUPITER. Låt mej nu tänka efter på hvilken ståndpunkt jag befinner mej!...

Sång № 1.

(Mel. "*Gubben Noach*").

1.

Hela verlden —
Jemt jag bär den
Uppå skuldrorna.
Menniskor och Gudar,
Kristna eller judar,
Turkar, hedningar, mormoner — allt jag styra ska'!

2.

Danska spliten,
Franska spriten,
Kungar, kejsare;
Tysklands penninglottning,
Spaniens ädla drottning,
Sveriges skogs- och drankpatroner skall beskydd jag ge.

3.

Men inunder
Lugnets grunder
Rasar en vulkan;
Ty snart resa sig kan
Bernska frihetsligan,
Och då tar väl både mej och andra sjelfva fan.

4.

Fanns väl värre
Upprorsherre
Än Victor Hugo?
Se'n kom Garibaldi,
Värre tusenfaldi' —
Men nog är väl — *Sveriges tidning* allravärst ändå!

5.

Och Mazzini
Bor väl hin i,
Fast han nu är still'.
Om ej såna hängdes,
Alla throner sprängdes,
Liksom *Vinterviken* en gång, och så — en gång till!

6.

Men i striden
Gamla tiden
Ock har väktare;
Och jag nöjd kan vara
Om min thron är bara
Lika säker som en... som en — simpel läktare.

JUPITER (*efter sången*). Ja, ja, det går till en tid!... Men inte ger jag med mej, förrän jag blifvit fullkomligt öfvertygad om att de nya idéerna ä' så alldeles nödvändiga.

Fjerde scenen.

JUPITER. GANYMEDES.

GANYMEDES (*anmäler*). Ers gudsnådlighets fru gemål anhåller om företräde.

JUPITER. Gumman min? Låt henne komma in! (*Ganymedes går*). Nå, det ska' bli rätt fägnesamt att få höra hvad hon roat sej med under de här tolf månaderna. Hvar har jag min pince-nez. Jo, der! ... Jag har låtit sätta ett solmikroskop i hvardera bågen, för man ser så bra med det, och kan så lätt upptäcka om det är något fanstyg med i spelet. I dessa konspirationsfulla tider får man vara på sin vakt. (*Sätter på sig pince-nez'en*).

Femte scenen.

JUPITER. JUNO.

JUNO (*inträder och går fram till Jupiter*). God dag, min älskade make!

JUPITER. Mjuka tjenare, min gemål!

JUNO. Låt mej få omfamna dej! (*Omfamnar Jupiter*).

JUPITER. Tackar ödmjukast! (*Betraktar henne*). Det var tusan, hvad du ser medtagen ut, min gumma! Du måtte ha lefvat friskt undan nere på jorden.

JUNO. Åh, jag kan just inte säga det. Det enda, som piggat upp lifskrafterna har varit "Pariserlif",

som gifvits några gånger här och der. Inte ett enda kärleksäfventyr, med undantag af ett par ryska furstar, som ingått mesalliancer... och med vinerna är det ännu sämre beställt — i synnerhet de ungerska, för de smaka bara öl i rappet.

JUPITER. Det var tarfligt, det måste jag tillstå. Nå, hvad har du eljest roat dej med? Har du uppfyllt allt hvad du lofvade menniskorna vid årsskiftets början?

JUNO. Det är visst godt att hålla hvad man lofvar, när man motarbetas af sjelfva öfverguden.

JUPITER. Af mej? Hur så? Representerar jag inte tiden på ett värdigt sätt kanhända? Denna drägt jag bär till exempel: till hälften antik och till hälften modern. Menniskorna ä' för resten ännu inte mogna för någonting annat än halfmesyrer. Alla radikala reformer ä' samhällsvådliga.

JUNO. Ja, jag menar nu inte det politiska området. Usch, det finns ingenting tråkigare än allt som rör politiken!... Men säg mej: hvarför kom det så lite regn i somras?

JUPITER. Emedan det är så många sjöar och vikar, som onödigtvis blifvit igenfyllda, så att skyarna inte kan dra åt sej tillräcklig väta?

JUNO. Hvarföre slog åskan ner och antände skogarne?

JUPITER. För att de inte vidare skulle bli bortstulna. Tocke der går bara till en tid.

JUNO. Hvarföre har almanachan inte talat sanning?

JUPITER. Derföre att hon aldrig varit van vid annat än att prata i vädret.

JUNO. Hvarföre blef det inte total solförmörkelse under svenska kyrkomötet?

JUPITER. Emedan det var tillräckligt svart ändå.

JUNO. Jaså. Det var likvisst fråga om att skicka en deputation till er; men ni hade väl inte tid att ta emot den för ledighets skull, kan jag tro.

JUPITER. Håll er "onda tunga" min gemål!... Det tillhör inte er att ge mej snubbor; ty ni bör veta att ni blott är en underafdelning af mej. Jag, olympens beherrskare och rådande öfver allt skapadt, jag är Tiden, jag... då ni deremot är en liten tarflig tidkula, som utvisar hvad klockan är slagen. Det är jag, som bestämmer när ni ska gå opp och när ni ska' föryngrad falla mot jorden igen. Hvad har ni under de här sista tolf månaderna uträttat på jorden? Har ni gjort någonting för Olympen? Har ni förskaffat några nya krafter för Odödlighetens tempel, som jag befallt er?

JUNO. Ja, jag har en hel lista både på lefvande, som bedt mig rekommendera sig, och på döda, som rekommendera sig sjelfva. Kanske jag ska' nämna upp de lefvande först?

JUPITER. Kör till, får jag höra!...

JUNO (*läser upp*). Johnsson, president.

JUPITER. Nej, jag tackar!... Han får visst lof att presidera en gång till... och jag tror knappt han kan bli mogen för odödligheten ändå.

JUNO. Knak, pastor.

JUPITER. Han, som påstår att jorden står och solen går... jo, det var en skön kandidat!... komma och rekommendera "döddansare" för odödligheten!

JUNO. Rochefort, grefve och tidningsskrifvare.

JUPITER. Jaså, "mannen med Lyktan". Hm!... Skenet var väl starkt. Jag är rädd att odödlighetens tempel skulle bli allt för mycket belyst.

JUNO. Marforina, exdrottning.

JUPITER. En drottning!... aha! jag minns nu. Som drottning är hon naturligtvis sjelfskrifven för odödligheten. Säg mej: är hon vacker?

JUNO. Hva' falls?

JUPITER. Jag har hört sägas att hon ska' vara en lifvad själ.

JUNO. Jupiter!

JUPITER Än sen då? Jag tycker om lifvade själar. Men hon får inte vara för *mycket* lifvad för det.

Odödligheten har sina ambitionsreglor förstås — och det till och med inom konstens område. En dansös, som dansar "cachuca" kan bli odödlig, men aldrig en som dansar cancan. Skaffa hit den sköna!

JUNO. Men...

JUPITER. Fort bara! Du har sjelf rekommenderat henne. Har hon några andra, som gå i borgen för sig, så är det så mycket bättre.

JUNO. Ack, de karlarne! Man vet aldrig hvar man har dem. (*Går*).

Sjette scenen.

JUPITER.

Jag riktigt brinner af nyfikenhet att få se den charmanta damen. Hennes undersåter ha varit elaka emot henne, stackars liten. Der ser man just följden af att vara för mycket efterlåten mot massan. Nej, ett tappert lifgarde bör man ha vid sin sida! På det sättet går det alltid till en tid åtminstone.

Sjunde scenen.

JUPITER. MARFORINA. FROMHETEN *och* TAPPERHETEN. (*De inträda*).

Sång № 2.

(Mel: ur «*Pariserlif*»).

DE INTRÄDANDE.

Hit vi skyndsamt ställa nu fjäten,
Att vinna genom vårt behag,
Åt en drottning odödligheten,
Och den, som är af bästa slag.

MARFORINA.

Jag är just drottning Marforina,
Som fordom på en thron fått skina...

JUPITER.

Jag Eders höghet hyllning ger!
Men säg, hvad är det väl för herrskap, som följer er?

DE ANDRA.

Jo, hör nu bara på, så skall det sägas er!
Hör på! hör på! hör på!

FROMHETEN.

1.

Som det kan ses uppå min drägt,
Jag *Fromheten* mig kallar;
Med sjelfva påfven är jag slägt,
Och helgonblodet svallar
Uti mitt trogna bröst — och det
Mig för all synd bevarar!
(*Blygsamt*).
Fast stundom jag i hemlighet
Svärmar för — vackra karlar.
Säg, är du nöjd, säg, Jupiter,
Med min person, säg, Jupiter!
Ty utaf samma slag jag min drottning förklarar.
Säg, är du nöjd, säg, Jupiter!

DE ANDRA.

Säg, är du nöjd, säg Jupiter!

FROMHETEN.

Rataplan, raplang, raplang plang o. s. v.

ALLA (*utom Jupiter*).

Rataplan o. s. v.

JUPITER (*efter kupletten*). Jo, den Fromheten var fin, ska' jag säga. Så ska' de se ut, för att rekommendera folk till odödligheten.

FROMHETEN (*sjunger*).

2.

Jag späker mig från topp till tån —
Mitt radband får mig stärka! —
Men kastar skräpet bort i vrån,
När ingen det kan märka;
Och om jag syndar oförtäckt, —
Den saken repareras
Med en välsignad linnedrägt,
Som för syns skull proberas.

Säg, är du nöjd, säg, Jupiter,
Med min person, säg, Jupiter!
Ty af mej drottningen genast rekommenderas.
Säg, är du nöjd, säg, Jupiter!

DE ANDRA.

Säg, är du nöjd o. s. v.

JUPITER (*efter sången*). Tackar ödmjukast! Den der rekommendationen var lika god som något prestbetyg. Men hur gerna jag än skulle vilja gå Ers höghets önskan till mötes, så törs jag inte för opinionen.

MARFORINA. Ah, hvem bryr sig om sådant lappri. Det sätter man sig öfver.

JUPITER. Säg inte det! Jag tycker ni sjelf är ett ganska varnande exempel. Måhända hade jag haft mycket lättare att förskaffa er odödligheten, om ni aldrig så litet rättat er efter den allmänna meningen. Ja, ja, ni får inte tycka illa vara, för att jag talar på detta vis, fastän jag sjelf är en bland de smorde.

MARFORINA. Hör på, min bästa herr öfvergud! Ni måtte väl aldrig tänka abdikera heller?

JUPITER. Nej, fan heller! Fastän det ges åtskilligt godt folk, hvilket inbillar sig kunna undvara Tiden, som jag har äran representera, så tänker jag ändå hålla i mej i det längsta, fast med vissa modifikationer, förstås. Till att börja med...

MARFORINA. Så måste ni skaffa mig odödligheten... hör ni!

JUPITER. Jag ska' tänka på saken!.. Jag ska' säga, det finns två sorters odödlighet... en bättre och en sämre. Det är visserligen sannt att Nero, Caligula, Katarina den andra, Lasse-Maja, Johanna Lovisa Åkerberg, med flera, ha gjort sig odödliga, men det måtte vara hos någon annan än mig. Jag disponerar blott öfver den himmelska odödligheten.

MARFORINA. Sak samma! Ni *måste* göra mig till viljes. Annars skrifver jag till Rom och skaffar er en bulla på halsen.

JUPITER. Tackar ödmjukast! Men hvarför just på halsen? Kan jag inte få använda den till invärtes bruk?

MARFORINA. Jag menar en bannlysningsbulla.

JUPITER. Jaså; — nå, det var andra bullar! ... Men olyckligtvis tar den ingenting på mej, för jag räknar mej till hedningarne.

TAPPERHETEN. Ah, hvad är det här för bråk och väsen! Tillåt mej få lägga min rekommendation med i vågskålen, och odödlighetens portar ska' öppnas på vidan gafvel för drottningen.

JUPITER. Mjuka tjenare! Med hvem har jag det nöjet...

TAPPERHETEN. Jag är Tapperheten.

JUPITER. Åh, verkligen! (*För sig*). Jag tror, ta mej fan, att karln är koppärrig. Det skulle man eljest inte kunna se, om man inte som jag hade solmikroskop i pince-nez'en, för han är sminkad, den göken.

TAPPERHETEN.

Sång № 3.

(Mel. ur *"Riddarne af Runda bordet"*).

1.

Jag *Tapperheten* kallar mej,
Ty jag min värja dragit —
Hvarför? — Det vet jag riktigt ej;
Men fienden jag slagit;
Jag kysst min drottning — uppå hand;
Och allt det der har vållat,
Att nu af stjernor och af band
Mitt bröst är öfversålladt.
Finns ett yrke sällare,
Än, i lustig brottning,
Att få vara riddare
Åt en hygglig drottning.

DE ANDRA (*utom Jupiter*).

Finns ett yrke o. s. v.

2.

TAPPERHETEN.

Jag hånat folkets rätt ibland,
(Det tillhör goda tonen!)
Jag stoppat djupt min fina hand
I fickan på nationen;
Till sist, när från all herrlighet
Min drottning tog till bena,
Exemplet följde jag — och det
Var tappert, vill jag mena!
Finns ett yrke o. s. v.

3.

Nu lefver både jag och hon
I ro från alla fejder,
Och applåderar för motion
Ibland åt madame Schneider.
Nu allan sorts *odödlighet*
Min drottning präktigt smake;
Ty att hon har förtjent'en — vet
Båd' jag och — hennes make.
Finns ett yrke o. s. v.

JUPITER. Hva' falls? Ska' det vara den genuina tapperheten, det der? Nej, det går bestämdt bara till en tid! Tillåt mej snusa på saken! Min nådiga! I odödlighetens tempel har jag flera furstligheter förut, och bland andra två, som jag kommer ihåg, och som också hade till rekommendation både Fromheten och Tapperheten. Dessa voro Gustaf den andre Adolf och Karl den tolfte; men, fördubbla mina inkomster, att hvarken ert följe eller ni sjelf på det ringaste påminner om...

MARFORINA. Hahaha! jag måste skratta! ni jemnför en svag qvinna med...

JUPITER. Ja, jag har stora pretentioner på qvinnan, ska' jag säga, sedan hon fått utvidgade rättigheter. Om hon också inte duger till hvarken postmästare eller telegrafdirektör sen hon blifvit *gift*, så hindrar det inte...

MARFORINA. Åh, seså, sjåpa sej inte längre nu, gamle don Juan! (*Slår Jupiter för magen med afvigsidan af handen*).

JUPITER. Låt bli det der! Jag är inte längre på det viset, ska' jag tala om. Tiden har gått framåt — och jag funderar på att bli läsare. Det ska' vara ett mycket lönande handtverk, har jag hört... fast det merändels bara går till en tid.

FROMHETEN. Hör på den då! Han skall låtsas vara from... Hahaha!

TAPPERHETEN. Och tapper i striden sedan! Hahaha! (*Alla tre skratta högljudt*).

Sång № 4.

MARFORINA.

När gubbarne bli gamla, så
De börja fromma tankar få;
Men slicka sig om munnen — allt väl —
Åt tid, som är försvunnen — ni förstår mig väl?

(*Musiken öfvergår till de sista takterna af 3:dje aktens finale i "Pariserlif"*).

ALLA TRE.

Hej, hurra!
Glasens klang
Och cancan!
Hej, hurra!
Vi ska' flänga,
Vi ska' svänga.
Hej, hurra!
Vi ska surra,
Vi ska snurra.
Hej, hurra! Trallera! Hej, hurra! o. s. v.

(*Vild dans, i hvilken Jupiter tvingas att deltaga. Efter sångens slut skynda Marforina, Fromheten och Tapperheten ut. Jupiter, andfådd, nedfaller i stolen*).

Attonde scenen.

JUPITER.

JUPITER. Uff! jag tappar andan. Jag är perdu, som en Stenbyaktie... jag är söndersprängd som Tyskbagarbergen... Fy!... Och en sådan der menniska vill bli odödlig... ja, om morgnarne!... Nog har jag sjelf varit lätt på foten i min dar, men på det der viset — aldrig! Skulle de der skrikhalsarne verkligen ha rätt, som påstå att folkens suveränitet är mycket mera aktningsvärd än alla verldens majestäter tillsammansslagna. Åh, det är inte gerna möjligt! Det skulle likvisst roa mej en gång, att få se en sådan der folkrepresentant på närmare håll. Kanske gumman min har någon bland sina odödlighetskandidater (*Ropar*). Ganymedes!

Nionde Scenen.

JUPITER. GANYMEDES.

GANYMEDES (*inträder*). Hvad befaller Ers gudsnådlighet?

JUPITER. Säg åt hustru min att jag vill tala med henne!

GANYMEDES. Genast!... Det var sannt, det! Fröken Thalia ber om företräde... och så en hel rad kuriösa figurer, som är med henne,

JUPITER. Jaså. Jag får väl lof att ta henne i upptuktelse, kan jag tro, för hennes dåliga bekantskaper på senare tiden. Låt henne komma in efter min gemål! (*Ganymedes går*).

Tionde Scen.

JUPITER. *Sedan* JUNO.

JUPITER. Jag har en gås oplockad med Thalia. Det heter, gubevars, att hon måste offra åt Tidens smak, men jag ska' visa henne att min smak inte är så dålig, som hon behagar påstå.

JUNO (*inträder*). Här är jag, min gemål!

JUPITER. Det är bra. Jo, det var en snygg kandidat, du hade föreslagit. En drottning, som dansar cancan.

JUNO. Ja, det göra alla menniskor nu mera.

JUPITER. Nå, men det måtte väl finnas något undantag ... något sublimt ... något upplyftande ...

JUNO. Nej, något mer *upplyftande* än caucan'en finns inte.

JUPITER. Tag fram listan får jag höra!

JUNO (*läser*). Rossini, kompositör.

JUPITER. Jag har alltid svärmat för den gedigna musiken. Bara jag får tag i en lämplig lokal, ska' jag införa populära femtiöresconcerter i Olympen. Vidare!

JUNO. Bernhard von Beskow, skald och minnestecknare.

JUPITER. Ge mej si! Var han inte medlem af något vittert sällskap?

JUNO. Jo, bland annat, en af de aderton i Svenska akademien.

JUPITER. Antages genast! Be de sjutton, som ä' qvar, anlägga sorgflor, för de träffa honom aldrig mera. Det här var ovanliga acqvisitioner för Odödligheten. Har du flera sådana?

JUNO. James Rotschild, baron och bankir.

JUPITER. Hvad har han uträttat för storverk?

JUNO. Han har samlat pengar?

JUPITER. Han har inte gjort något annat?

JUNO. Han har också lånt ut pengar åt furstar och regeringar.

JUPITER. Jaså. Ja, då gör han sig säkert påmind ändå, utan att behöfva anlita odödligheten. Nå, mera!

JUNO. August Blanche, skald och folkrepresentant.

JUPITER. Folkrepresentant! ... Den mannen har jag hört mycket talas om. Var han inte en tocken der oppositionsmenniska?

JUNO. Jo, mot allt, som han icke ansåg vara rätt och tidsenligt.

JUPITER. Hva' falls? Hör han till de der, som varit med om att vilja reformera tiden också? Och för en sådan söker du odödligheten. Har han några talande rekommendationer?

JUNO. Jag vill hoppas det.

Sång № 5.

Ur svenska hjertans djup en gång,
Jag qväda vill om Blanche en sång,
Som låter himlen opp:
Få själar verkat så som hans;
Ty gällde det att bryta lans
Med fördomar, han redo fanns...
Ja, han var svenskens hopp!

2.

Med lindrig stamning uti röst,
Blott hjertat talte ur hans bröst,
För sanningen en tolk;
Han kämpade för sin idé
Med mod och öfvertygelse.
Nu vid hans graf står sörjande
Det hela svenska folk.

Hvad säges om den rekommendationen?

JUPITER. Jo, det *låter* bra. Det är säkert mycket angenämt att vara så der omtyckt af ett helt folk. Jag tycker hvad han måtte ha varit omhuldad af sin öfverhet.

JUNO. Ja, det tror jag, det. Svenska folkets målsmän, i synnerhet sådana, som ä' sjelfständiga karlar, ä' alltid mycket omtyckta på högre ort.

JUPITER. Kors, det är alldeles motsatsen till förhållandet här hos mej. Jag har en viss respekt för de sjelfständiga gudarne, och kan inte gerna med dem. Men det är väl bäst att jag drar örona åt mej i det fallet med. Nå, den der Blanche var ju ett litterärt snille också?

JUNO. Ja, den första grunden till sitt namn har han lagt genom sina skapelser för scenen. Det kan nog Thalia upplysa om.

JUPITER. Ganymedes!

Elfte scenen.

JUPITER. JUNO. GANYMEDES. *Sedan* THALIA.

GANYMEDES (*inträder*). Hvad befaller Ers gudsnådlighet?

JUPITER. Låt fröken Thalia komma in!

GANYMEDES. Genast! (*Går till sidan och ropar*). Var så god och stig på, fröken lilla. Hans gudsnådlighet är nu visibel. (*Thalia inträder, Ganymedes går*).

THALIA. Höge herrskare! Jag helsar dig!

JUPITER. Bien, mycket bien!... Säg mig en sak! Du känner väl till namnet August Blanche?

THALIA. Måtte väl det. Det är just för hans skull, som jag anhållit om företräde.

JUPITER. Åh, fanken!... Och hvarför det då?

THALIA. Jo, det ska' jag säga. Man har på senare tiden gjort mycket väsen af min verksamhet nere på jorden.

JUPITER. Ja det påstås att du kommit i dåligt sällskap.

THALIA. Hvems fel är det, om inte Tidens smak?

JUPITER. Tala inte om min smak. När menniskorna ä' så "obstinata" i allt annat, hvarför kunna de inte ha sin egen smak också?

THALIA. Ja, inte vet jag. Dut är en smaksak, kan jag tro. Nu har jag emellertid tagit med mej en samling typer, som Blanche skapat för scenen, för att jemte dem göra min nyårsuppvaktning inför dig, höge herrskare. Jag får be om ursäkt, för att jag moderniserat deras kupletter lite grand; men det måste naturligtvis vara något för dagen. Om din censur befaller att jag ska stryka något, så säg bara ifrån, och jag lyder som ett godt barn. Det tillhör naturligtvis dig, att afgöra, huruvida jag eger rättighet att

fortfarande låta mitt ljus brinna med hög och klar låga för menskligheten, eller om jag skall så småningom domna af och lefva ett tynande lif såsom en flämtande Argandsk nattlampa.

JUPITER. O, du eviga lampans Kajsa! hvilket vackert och hänförande språk hon alltid har på tungan, den söta själen. Låt typerna genast komma in! jag hoppas att det ska' vara stil i dem. (*Musik i orkestern. Jupiter sätter sig i ländstolen. Thalia vinkar ut i kulissen. Ganymedes inträder med stolar åt Juno och Thalia, på hvilka de taga plats. Musiken öfvergår till följande melodi*).

Tolfte scenen.

JUPITER. JUNO. THALIA. JOB KURK (*inträder*).

Sång № 6.

(Mel.: *"Skönaste perlor ur hafvet kan man fiska"*).

1.

Tjenis, mitt herrskap! jag hoppas jag mej lik är;
Ty jag är den der "morbror", som var så fasligt *riker*
Och kom från Rio, Rio, Rio, Rio Janeiro o. s. v.

THALIA. Jaha, det är herr Job Kurk, sjöman till professionen.

KURK. Slår in det! Jag har seglat jorden rund, och det utan att bli det ringaste yr i skallen. En vacker dag så hade jag mina modiga femton skepp i sjön, förutom en hel laddning af klingande piaster. Jag gaf systerdotter min femtitusen såna der pluringar i hemgift, och det utan att jag sjelf hade den ringaste aning om'et. Jag tycker det är lustigt nog. Det var far min, som drog försorg om min rikedom. Men nu är han döder, och derför tycker jag det är tråkigt att traska här hemma längre. Jag har fått andra funderingar. (*Sjunger*).

2.

Ja, nu vill jag resa, och ifrån alla kanter
Har jag fått i uppdrag att värfva emigranter
Till andra, andra, andra, andra sidan oceanen o. s. v.

3.

D'ä' kinkigt nu för tiden; men, som ni kanske känner,
Alla de agenter ä' stora sanningsvänner,
Som frakta folk till andra, andra sidan oceanen o. s. v.

4.

Der är öfverflödigt att knoga och arbeta —
Allt går med maskiner... ja till och med att — äta
På andra, andra o. s. v.

5.

Der i lemonad och mandelmjölk man simmar;
Der har hvarje dygn hela fyrtiåtta timmar —
På andra, andra o. s. v.

6.

Der blir ingen vräkt, som med hyressumman halar;
Hvarje värd, tvärtom, hyresgästerna betalar
På andra o. s. v.

7.

Der man slipper renlaf från berg och klippor skafva;
Ty der bränns det *lafbränvin* lika bra på — *lava*..
På andra o. s. v.

8.

Der finns inga skatter till prester och barbarer,
Inga garnisoner och inga — sjöhusarer
På andra o. s. v.

9.

Der, så fort som solen på himlahvalfvet skiner,
Kan från trän och buskar man plocka — caroliner
På andra o. s. v.

10.

Och inga slafvar finns det — det rundt kring verlden
kändt är! —
Nej, menniskor och boskap ä alla presidenter —
På andra o. s. v.

11.

Jaha, det är ett land, Amerika, som duger;
Och ta' mej biskop — nej, ta mej fan, ifall jag ljuger
Om andra, andra. andra, andra sidan oceanen! o. s. v.

Och på den saken tar man sig en buss!... Klart att vända! Ohoj,... Jaja, skutan är säker, ska jag säga, och går utanpå Ericssonska handkraftsbåten två gånger. Blås, Kajsa! (*Spottar i händerna och slår dem tillsammans*). Tjo!... Kör i vind, var det ja! (*Lunkar ut gnolande: På andra, andra o. s. v.*)

THALIA. Hvad sägs om den figuren?

JUPITER. Åhjo, lustig nog! Fast inte var den der moderniseringen särdeles rekommenderande för emigrantbolagena.

Trettonde scenen.

DE FÖRRE. SJÖVALL *och* ÖLANDER (*inkomma grälande*).

SJÖVALL. Herrn är en oförnöjd menniska, som aldrig får tillräckligt.

ÖLANDER. Ja, det slår in det. Hvem har nånsin fått tillräckligt af herrn?

SJÖVALL. Jo, det har publiken i Wimmerby, herre! för stadens tidning skref en gång: "Nu ha vi fått nog af både direktör Sjövall och hans sujetter".

JUPITER. Jaså! ni är teaterdirektör Sjövall? Jag har den äran att känna er par renommé genom ert snillefoster: Vestas tempel.

SJÖVALL. Sköna tanke — ja! hvar tog jag den ifrån! Jag förmodar att det är den store dunderguden jag har framför mej?

JUPITER. Alldeles!

SJÖVALL. Men jag ser inte till någon åska. Brukar den inte gå mera?

JUPITER. Jo, till en tid bara. Den har löst upp sej.

SJÖVALL. Alldeles som mitt teatersällskap. Jag har löst upp det sina tjugo olika gånger, och så börjat igen.

ÖLANDER. Jaha, och nu tänker direktörn lösa upp sej sjelf till sist.

SJÖVALL. Herre! kommer ni nu igen med era dumma repliker!

ÖLANDER. Dumma? Jojo, jag har fått min uppfostran vid herrns teater.

SJÖVALL. Ja, den teatern är inte sammanrafsad den, inte.

ÖLANDER. Nej, det tror jag, det, när den är upplöst.

SJÖVALL. Herre! jag har alltid verkat för konstens bästa. Jag har varit uppmärksam mot publiken och liberal mot mina sujetter. Så snart det gått lite framåt för mej har jag bjudit dem på fina supéer med ostron, hummer, kräftor...

ÖLANDER. Jaha... och sedan vi fått i oss kräftorna, har det gått bakut igen.

SJÖVALL. Jag har fört er från den ena triumfen till den andra. Jag har alltid sökt att låta er uppträda på våra förnämsta teatrar...

ÖLANDER. Ja, med undantag af de gånger, då vi spelat på gästgifvaregårdar, i vagnshus, i fäbodar...

SJÖVALL. I fäbodar? När har det nånsin händt?

ÖLANDER. Jaså, herrn kommer inte ihåg fäboden i Borås. För att uppmuntra oss, så tänkte herrn bo der sjelf.

SJÖVALL. Sköna tanke!

ÖLANDER. Ja, hvar tog herrn den ifrån?

SJÖVALL. Herre! jag tyckte det var en mycket passande lokal...

ÖLANDER. Åhja, bland annat så passa oxarne på ibland och stack in hufvu'na mellan kulisserna, och plira på de spelande med sina dumma ögon.

SJÖVALL. Än se'n då? På de förnämsta teatrar ä' alltid oxögona närmast scenen. Det har för resten alltid varit min älsklingsidé, att sträfva så länge tills jag kunde få mej en fast teater.

ÖLANDER. Och i förväntan på det fick sujetterna fasta.

SJÖVALL. Ja, ni är inte bättre värd, herre! Ni har legat af er... ni är på retour... Och hur ofta har ni inte försummat repetitionerna sedan! och vid representationerna har ni flera gånger varit på röken och ställt till spektakel.

ÖLANDER. Och märkvärdigt nog måste spektaklet inställas ändå.

SJÖVALL. Tyst, herre! jag ska' säga att jag inte är någon vanlig driftkuku, inte...

ÖLANDER. Nej, en liten *lergök* bara!

SJÖVALL. Lergök? Är jag en lergök?... Hvarför det?

ÖLANDER. Ni brås på er far, förstås.

SJÖVALL. Min far? Hvad är meningen med det?

ÖLANDER. Jaså, herrn känner inte far sin.

SJÖVALL. Svara, herre!

ÖLANDER. Herrn är väl en af Adams söner, förmodar jag.

SJÖVALL. Än sen då?

ÖLANDER. Då måtte herrn väl veta att Adam, den göken, var en lerklump hela karlen.

SJÖVALL. Ja, herrn är visst en klump, herrn.

ÖLANDER. Nej, det är synd att säga. Jag är så tunn och mager som en teatersmörgås. Var så hygglig och ge mej nu de tjugufem riksdaler, som jag har innestående på min lön!

SJÖVALL. Det är omöjligt.

ÖLANDER. För en landsortsdirektör är ingenting omöjligt.

SJÖVALL. Jo, herre! det finns ett fall ibland... och det är att skaffa pengar. Herrn ska' få, bara jag hunnit reda mina affärer. Jag har någonting i kikarn i Stockholm ska' herrn veta.

ÖLANDER. Åh fan! funderar herrn på någon ny kontrollantbefattning.

SJÖVALL. Nej, jag tänker inrätta en folkteater.

ÖLANDER. En folkteater?

SJÖVALL. Sköna tanke! hvar tog jag dig ifrån? Det är en idé, som ska' säkert bära sig. Det kan behöfvas lite flägt, för jag har haft svårt att locka folk till min teater på senare tiden.

ÖLANDER. Har herrn inte haft mej?

SJÖVALL. Herrn? Herrn måtte väl inte vara folk heller? Herrn hör till de spelande.

ÖLANDER. Tackar för komplimangen!

SJÖVALL. Ser herrn, hvad dekoreringen beträffar, har jag fått en ny och pikant idé. Så snart det ska' vara träd och buskar på scenen, tänker jag använda lefvande skog.

ÖLANDER. Det behöfs inte, för det kan nog bära åt skogen ändå.

SJÖVALL. Fan besitta herrn, som alltid ska' bryta af mig!

ÖLANDER. Det finns väl alltid någon krukmakare, som kan laga herrn igen.

SJÖVALL (*skriker till*). Håll mun, karl!

ÖLANDER (*härmar honom*). Ja, på stund, karl!

Sång № 7.

(Mel.: *"Dråplig och mästerlig är tragedien" etc.*)

SJÖVALL.

1.

Vid min teater ska' spelas hvar qväll,
Så ni er alla förvånen;
Uti orkestern ett böhmiskt kapell;
Sångerskor ända från — månen.

2.

Skulle dock op'ran ej bära sig rätt,
Till min förtviflan och suckan —
Tvärt engagerar jag Lanners ballett,
Och det blir luft uti luckan!

3.

Aldrig den ringaste faute skall begås:
Pjeser jag ger hela klungor,
De, som ä' mest populära, förstås:
"Blåskägg" och så — "Onda tungor".

4.

Hvarje aktris ska' se bra ut — ack ja! —
Spelet man får inte märka...
Och mina komiker alla ska' ha
Ansigten af guttapercha.

5.

När så teatern får tonen för sej,
För sin konstnärliga lutning, —
Får jag af staten ett anslag, som ej
Kan blifva utsatt för — prutning.

6.

Genast ett embetsverk sätter jag upp,
Som till förvaltningen hörer;
Anslaget räcker nog löna en trupp
Olika sorts kontrollörer.

7.

Sist, när jag dör och i himmelska saln
Lyssnar till englakapellet,
Ta's Karl den trettonde från piedestaln,
Och — jag blir uppsatt i stället.

Sköna tanke!

ÖLANDER (*spetsigt*). Ja, hvar tog herrn den ifrån? Kan man få engagement vid den der inrättningen?

SJÖVALL. Nix, mein Herr! Vid den teatern engageras inga oborstade björnar. Tjenare! (*Går hastigt*).

ÖLANDER. Björnar? Som kräfva för simpla tjugofem riksdaler, menar herrn. (*Ropar*). Herr Sjövall! herrn får behålla dem! herrn ska få fem och tjugo till, om herrn väntar lite! (*Går ut*).

JUPITER (*skrattande*). Hahaha! det var mej ena komiska personnager. Hahaha! Skratta med, Thalia! och du också, min gumma! Hahaha!

JUNO OCH THALIA. Hahaha!

JUPITER. Jag glömmer alldeles min podager när jag blir så här uppskojad. Ett godt skratt gör mycket bättre verkan än tio flaskor af Schives reumatiska essence. Men hvem är det, som kommer der?

THALIA. Jo, det är herr Bautastenius, en stor beundrare af antiqviteter.

JUPITER. Akta dej, Juno, att han inte blir förtjust i dej.

JUNO. Hvad behagas?

Fjortonde scenen.

JUPITER. JUNO. THALIA. BAUTASTENIUS (*inkommer bärande en kruka på hufvudet, en mössa i den ena handen och en epålett i den andra, samt en större träbit under hvardera armen*).

BAUTASTENIUS. Det är för besynnerligt hvad vetenskapen går framåt. Finns det någon varelse, som i denna stund, i likhet med mej, bär årtusenden på sin hjessa?

JUPITER. Jo, *jag*, om ni tillåter!

BAUTASTENIUS. Ni? Mjuka tjenare! Skulle den der papperskronan kunna vara så lastgammal?

JUPITER. Nej, det vill jag just inte påstå. Men jag sjelf råkar vara betydligt till åren kommen.

BAUTASTENIUS. Hur mycket, om jag törs fråga?

JUPITER. Nog hinner det till fyratusen år alltid.

BAUTASTENIUS. Kors i alla mina dar, en sådan rar antiqvitet. Förlåt mej, är herrn till salu?

JUPITER. Till salu! För hvem tar ni mej? Vet ni inte att jag är herrskaren öfver allt skapadt?

BAUTASTENIUS. Åh, herre Gud! Ja, det är ju sannt, det. Jag glömde alldeles bort att jag var i

Olympen. När man råkar midt in i antiken, så vet man inte hvar man är hemma.

JUPITER. Det var en klassisk hufvudbonad, ni bär.

BAUTASTENIUS. Klassisk! ... ja, det är rätta ordet. Jag har fått låna den ifrån Nationalmuseum vid Skeppsholmsbron i Stockholm, för att undersöka huruvida den är en vas eller blott en vanlig kruka. Det har varit en häftig dispyt i tidningarne om den saken. Jag för min del har fäst mej vid att den inte har några öron. Den är visserligen liten till formatet; men små krukor bruka också ha öron. Ergo tror jag mig kunna antaga att det är en vas. Kan jag blott skaffa mej säkra fakta på saken, så vore det ju ett mycket lämpligt sätt att förtjena sig *vasen.*

JUPITER. Ja, skulle alla, som inte ha öra, vara krukor, så vore det för illa beståldt. Men hvad är det, ni bär under armarne?

BAUTASTENIUS. Jo, det är prof på norrländsk skog. Ser ni, jag har börjat finna, att det inte är mycket lönande att uppoffra sig för forntiden. Det hände en gång att jag på ett underligt sätt kom att lefva hundra år före min tid. Jag fick då reda på hur det kommer att se ut år 1946. Allting var upp och nervändt emot nu; men af den odödlighet, som jag drömt om för mina fornforskningar, fann jag inte ett dugg. Jag har derför beslutat att hädanefter samla antiqviteter endast för framtiden.

JUPITER. Det var ingen galen idé.

BAUTASTENIUS. Om ett par hundra år ä' de här träbitarne kuriositeter. Åh, hvilken herrlig känsla! Jag bär en hel urskog under armarne.

JUPITER. Nå, hvad är det öfriga för skräp?

BAUTASTENIUS. Det ena är en biskopsmössa och det andra en officersepålett. Hundra år härefter kunna de visas för pengar, och menniskorna ska' förvåna sig öfver sina förfäder, som kunnat gå utspökade på det viset.

Sång № 8.

(Mel. ur *1846—1946*).

1.

Jag lägger mången skatt
I efterverldens sköte:
Jag har en doktorshatt
Från årets kyrkomöte;
Och en fackla som brann,
När han aftäcktes, han,
Vår vän Carl den tolfte.

2.

Jag har porträtt, minsann,
Af den, som föreslagit
Den nya bro, som man
Till Riddarholmen dragit;
Och en märkvärdig sten,
Som jag sjelf brutit dä'n
Från kungliga stallet.

3.

Jag har en häroldsstaf,
Smått angripen af rosten;
Jag har ett nummer af
Den nya Stockholmsposten;
Tvenne horn af en elg;
Och en qvartersbutelj
Med Nybroviksvatten.

4.

Jag har båd lump och ståt:
En samling af poemer,
Som man kan gråta åt;
Och kungliga emblemer;
Ja, jag har — tro mej det! —
Mången kuriositet
Från — nittonde seklet.

(*Går*).

JUPITER. Den der figuren var ganska märkvärdig. När till och med antiqvitetssamlarne börja tänka på framtiden — då ligger det något konstigt i luften.

Femtonde scenen.

DE FÖRRE *utom* BAUTASTENIUS. TEGELMARK. *Sedan* DARDANELL.

TEGELMARK (*inkommer skrattande*). Hähähä! jag kan knappast hålla mej för skratt. Jag inbillar mej att jag är på väg till Wermdön, men när jag tittar mej om, så står jag som fallen bland skyarne.

JUPITER. Jo, det slår in, det!

TEGELMARK. Nej, se på den då! Tjenare! Jag heter Jöns Tegelmark, jag, och är en mycket vidtberester man, för jag har varit både i Stockholm och Westerås och Upsala ... eljest bor jag hos min mamma, som har ett tegelbruk på Wermdön ... och så drifver jag landtbruk och dessutom var jag med på landtbruksmötet i somras ... Jojo, men, jag är ingen vanliger kaxe, jag, inte ... Ni ska veta att priset för det största nötet tillföll mej ... jo, så bär det till! Hähähä!

JUPITER. Kors, det måtte ha varit särdeles klarsynta prisdomare ...

TEGELMARK. Javisst, ja! Det finns rättvisa till i Norden ännu. Hähähä!

DARDANELL (*sjunger utanföre*).

Jag är här, jag är der,
Öfverallt der jag är
Flykta sorg och besvär,

THALIA. Seså, nu kommer herr Dardanell, den glada själen.

DARDANELL (*inträder*).

Sång № 9.

Jag är här, jag är der,
Öfverallt hvar jag är
Flykta sorg och besvär!
Mitt yrke är blott: vigilera!
Och känd är jag på alla vis,
Från dem som på höjden regera
Och ner till vår — bangårdservis.

ALLA.

Hans yrke o. s. v.

DARDANELL.

Jag är här etc.
Lik sparfven vår Herre mig föder;
Jag har ingen varaktig ort:
Än vid nya torget på Söder,
Än vid Carl den femtondes port.

ALLA.

Lik sparfven den göken sig föder o. s. v.

DARDANELL *med* CHÖR.

Jag är här etc.

CHÖR.

Han är här!

DARDANELL.

Nej, inte här, då jag är der.

CHÖR.

Han är der!

DARDANELL.

Nej, inte der, då jag är här.

JUPITER (*efter sången*). Det var mej en lifvad själ!

DARDANELL. Tjenare, mitt herrskap, både gifta och ogifta af alla fyra könen, qvinnor och barn inberäknade! Jag är Dardanell, den store Dardanell, upptågsmakaren såväl i staden som på landet. Men det är skralt med Stockholmsborna nu för tiden, ska jag säga. Sedan vattuskräcken och trikinerna började angripa dem, så har det blifvit ett förbannadt kakalorum. Det enda, som förråder någon samhällsfriskhet, ä' de moderna finanssnillena, som lägga vantarne på tiotolftusen krischor i taget, och sedan schappa i väg så fort de orka, utan att lemna så mycket som en carolin efter sej, för att polisen ska kunna komma sej för att ta fast dem. För resten är det vindstilla både inomhus och på gatorna. Till och med gamla Bysis börjar gå under. I kungsträdgården är det förbjudet att hurra, och om man helt oskyldigt slår ut

några fönsterrutor, så får man plikta. Vid Berzeliipark vill inte trumman hålla sej i skinnet längre, och i Brunnsbacken stupar man på näsan tvärt in på Pelikan. Ja, sjelfva Norrbro har förlorat krediten, sedan sammanbindningsbanan visar folk genaste vägen från Röda bodarne till assistansen. Nej, jag ger fan Stockholm och slår mej ner på landet med snaraste!

TEGELMARK. På Wermdön kanhända?

DARDANELL. Nej, se herr Tegelmark! Hur står det till? Bra, ser jag. Mjuka tjenare! Nu ska' vi vara tillsammans.

TEGELMARK. Kanske herrn vill bli min vägvisare? Nej, jag tackar! Jag har tillräckligt satt mej in i Stockholmslifvet på egen hand.

Sång № 10.

(Mel. *Wermdövisan*).

1.

Jag i somras länge var
I den stora staden;
Lefde undan som en karl;
Dagen, den var glad, den!
Fast man på landtbruksmöte ä',
Man tål ej nykterdansare
I Stockholm, i Stockholm, i det stora Stockholm.

2.

Med ett pris jag blef belönt;
Gick hvar dag bland fä'na;
På mitt bröst ett kort, så grönt,
Hängde, vill jag mena;
Jag njöt af tiden, som var knapp,
Och såg baroner rida kapp —
I Stockholm, i Stockholm, i det stora Stockholm.

3.

Till Wermdön återvände ja',
När Humlegården stängdes;
Och mamma gret, när som jag sa',
Att flickorna, som trängdes,

För att få se på mötets djur,
Blef' galna uti min figur —
I Stockholm, i Stockholm, i det stora Stockholm.

DARDANELL. Ja, det tror jag, det. Herrn blef inte prisbelönt för ro skull. Men nu ska' vi vara tillsammans och slå sönder något.

TEGELMARK. Slå sönder? Nej, jag tackar!

DARDANELL. Jaja, förstå mej rätt...

TEGELMARK. Har inte tid! jag ska tillbaka till Wermdön igen. (*Vill göra sig lös*).

DARDANELL. Skäms herrn för mitt sällskap kanhända? Tycker herrn att jag inte är tillräckligt gentilt klädd? Nå, så låna mej femti riksdaler då, och på tio minuter ska' jag vara så fin och omputsad som altartaflan i La'gårdslandskyrkan.

TEGELMARK. Nej, släpp mej!

DARDANELL (*hänger sig fast vid Tegelmarks arm och följer honom ut, sjungande:*)

Jag är här, jag är der o. s. v.

JUPITER. Det måtte vara svårt att ha så kallad vigilansförmåga.

JUNO. Åh, hvad det beträffar, är Olympen ingalunda lottlös.

JUPITER. Tyst, min gemål! Tocke der går bara till en tid.

Sextonde scenen.

JUPITER. JUNO. THALIA. FILMAN (*med ränsel på ryggen, kommer hastigt inskuttande i strumpfötterna*).

FILMAN. Ohoj!... För nitton böflar!... Det klack riktigt till i hjertgropen på mej. Jag tyckte mej se spöken igen, och det midt på ljusa dagen. Det är den der satans jernbärarn, som är ute och går igen ... han som tyckte det var tråkigt att lefva, sen han slagit ihjäl brukspatron. Men si, så är det med alla mördare: de dö alltid förr eller senare.

JUPITER. Det var en triroliger en. Hvem är det?

THALIA. Det är herr Filman, vandrande smedsgesäll.

JUPITER. Jaså. Men ungefär så der föreställer jag mej att den der bekanta fyllproppen Lundström skulle ha sett ut.

THALIA. Alldeles. Men Filman är dock den *ursprungliga* typen för herrar vandrande gesäller.

FILMAN (*hoppar till*). Uff!... Seså, nu blef jag haj igen!... Nej, fan!... man måste ruska opp sej. Filman var aldrig rädd... Morjens bönder!

JUPITER. Hva' falls?

FILMAN. Nej, stopp! Ber om ursäkt!... Herrskapet ä' inga bönder. Jag tog miste... för si, jag ska säga, när jag kommer i tagena, så är jag inte så noga med titlarna... Jag brukar vanligtvis skölja ner dem. Jag är aldrig högfärdig af mej.

JUPITER (*leende*). Nej, nej... jag kan höra det.

FILMAN. Skratta inte, herre! för jäkeln i min lilla halfankare är det inte mitt trindt innerliga allvare, ska' jag säga. När jag var i lära hos Ekeberg vid Trebackarlång i verlden, så fick jag smörj hvarenda dag, för si, han var lite kitslig emellanåt; och af honom fick jag lära mej att vara gemen mot alla menniskor. Jag har alltid svärmat för jemnlikheten, och jag skulle gerna ge mej till skarpskytt, bara jag sluppe att skjuta och ex'cera. Hör nu, bjuder herrskapet på något snyggt, så ska' jag sjunga gesällvisan för er.

JUPITER. Ja, om ni tycker om en spilkum nektar, så kan det gå för sej.

FILMAN. Nektar? Det är väl någon sorts Liljeholmsvin, det, kan jag tro. Nej, jag vill ha mej en regel nitnagel, jag.

JUPITER. Det finns inte.

FILMAN. Fy, fan så tarfligt! Inte en gång från Stenbergska fabriken?

JUPITER. Inte det en gång.

FILMAN. Hör nu, herrskapet måtte bestämdt vara på "dikkadangs", som inte ens har ett qvarter bränvin

i huset. Nå, så får jag väl sjunga ändå, fast inte är det mitt fel om det blir torrt. Opp med slussarne nu, era bofinkar!

Sång № 11.

1.

Gesälln kring verlden vandrar så ofta som han vill;
Och när han inte vandrar så håller han sej still.

2.

Gesällen kan ett yrke; men när han vandra ska,
Då ligger hela *handt*verket uti *fötterna.*

3.

Gesällen sjunger visor uppå sitt eget sätt;
Ty om man bara ber'en, så sjunger han — qvartett.

4

Gesälln har sin butelj, och i brist på annan krog,
Han fyller den i prestgåln, när presten har fått nog.

5.

Gesällen är så qvicker, precis som en kat'kes;
Och viger uti kroppen, liksom en japanes.

6.

Gesällen är så modig, och det är också bäst —
Och skulle säkert passa vid lifgardet som häst.

7.

Och nu är visan sluter, och diktaren, så snäll,
Är ej i konsten *mästare;* det hörs han är gesäll.
(*Går*).

THALIA. Skulle tro att den typen är originell?

JUPITER. Ja, jag börjar få allt mera högaktning för den der Blanchen... det måste jag erkänna.

Sjuttonde scenen.

DE FÖRRE *utom* FILMAN. BLÄCKSTADIUS (*med en mängd pappersgubbar på ryggen. Man hör väsen och skrik utanför scenen*).

BLÄCKSTADIUS (*talar utåt*). Vill ni tiga, era bytingar!... Jag ska' klaga hos alla Sveriges folkskole-

inspektörer öfver ert uppförande. Ja, jag ska' gå ti sjelfva konsistorium ... (*Kommer fram på scenen* Har man sett på maken? Gatpojkarne ä' sej lika ö ver allt. Hurra och rifva ner läktare och öfverfall hyggliga och städade garnisons-regementen — det ka de! men är det fråga om att kunna långkatekese utantill som ett vatten, då stå de der och stamma då Och aldrig var det värdt att få gå i fred heller fö dem ... ingalunda, ingalunda! ... Jag har nu i tjugufem års tid gått och slagit mina lofvar för fru Kastanie, som har pension för unga fröknar ... alldele ... alldeles! ... Men tror någon att de en gång kan hålla sej i styr. Ingalunda! ingalunda! ... Alltid något fuffens bakom ryggen på mej.

Sång № 12.

(Mel. «*Jag heter Papageno, jag*» *o. s. v.*)

1.

Jag är en lärd magister, jag;
Studerar flitigt natt och dag;
Och lär till vetenskapens vinst,
I tretton flickpensioner minst.
Föröfrigt är jag kyrkans vän —
Och skyr *teatern* liksom en
Missionsförening, om jag minns,
Som uti staden Calmar finns.

2.

Till kyrkomötet kom jag ej,
Ty ingen menska valde mej;
Men med jag var dock, må ni tro,
Vid mötet uti Örebro.
Jag prestvigd längesedan är,
Och doktorshatten, som jag bär,
Den tog jag mot, så frisk och sund,
Vid jubelfesten uti Lund.

3.

Förr var jag liberal, gunås,
Nu är jag ortodox, förstås;

Och tror på sjelfva fan — ty han
En biskopsstol rendera kan;
Nu går jag tvärt som friare
Till lilla fru Kastanie;
Men om hon afslår min person,
Då ger jag mej till... till — *mormon.*

Alldeles! alldeles!.. jaha!... (*Går hastigt*).

JUPITER. Den der föreföll mej betydligt antiqvarisk.

THALIA. Och likväl är han på högsta modet. Men varm ska' han hållas, det lofvar jag. (*Konjander höres gnola utanför*).

JUPITER. Hvem är det, som kommer nu?

THALIA. Det är kanske den bästa utaf Blanches komiska typer: Gubben Konjander.

Adertonde scenen.

DE FÖRRE *utom* BLÄCKSTADIUS. KONJANDER.

KONJANDER.

Sång № 13.

Jag kommer ifrån Nobis, jag,
Från op'rakällarns glada kunder;
För op'ran jemt jag varit svag;
Men mest för våningen derunder.

2.

För namn jag svärmar — ni förstån —
För *Almlöf*, *Dalqvist*, *Swartz*, med flere!
Men hette hellre Pettersson,
Och vore första man dernere.

Fru Walström! Fru Walström! Hvar håller menniskan hus, som inte kommer emot mej med ljus? Man kan ju rakt stupa omkull i mörkret och när man ligger der en gång, så står man inte på bena längre... det är stört omöjligt, det!

3.

Ja, oprakällarn "kuku" ä',
Hur rörelsen än vigilerat,

Och det i trots af Blanchs kafé
Och Lagergren, som reparerat.

4.

Man skämtar alltid litet smått
Och bror man är med alla gäster,
Och mår så innerligen *godt*,
Bland annat, vid "Stenborgarfester".

5.

Och fatöl får man, om man tål
Och på buteljer — ja man får'et! —
Och dricker Ystadbryggarns skål —
Förstås, för tjugosjette året.

(*Talar*).

Fru Walström!... Nej, hon syns inte till!

6.

Och när som vaktparaden går,
Ifall man reta vill aptiten,
Precis på slaget *ett* man får
En sup och lilla *salta biten*.

7.

Och blir ens näsa röd en gång,
Så hvad gör det! Den opereras
Utaf professor *Nélaton* —
Om han i förskott honoreras.

8.

Ja, lefve Opris!... Liksom han,
Som hade sin recett anslagen,
Jag afsked tar den ena dan,
Men kommer åter andra dagen!

Jo, så står det till!... Fru Walström!... Hvar är min nattrock?... Fru Walström!

Nittonde scenen.

DE EÖRRE. FRU WALSTRÖM (*inspringande*).

FRUN. Herre, min skapare!... Se, der är ni ju,

herr Konjander! jag har sprungit, så jag rakt tappat andan.

KONJANDER. Då går det an att annoncera efter'n bland "Förloradt" i Dagbladet.

FRUN. Hvad för slag?

KONJANDER. Min nattrock — tag hit den!

FRUN. Ah, det är visst tid att tänka på det nu.

KONJANDER. Jaså det är inte nattetid, man ska' tänka på nattrocken inte...

FRUN. Nej, jag menar...

KONJANDER. Hon får inte mena, inte...

FRUN. Jag har sprungit emot herrn, för att underrätta herrn att på herrns täcke ligger...

KONJANDER (*ond*). Fru Walström!

FRUN. Nej, inte jag, inte... utan ett barn, ett litet lindebarn...

KONJANDER. Ett barn på mitt splitternya sidentäcke... Fy, skäm ut henne, fru Walström!... Nå, hvem är fadern?

FRUN. Det vet jag inte!

KONJANDER. Fy, skäm ut henne, fru Walström!

FRUN. Herrn måtte väl aldrig tro att det är jag, som...

KONJANDER. Nej, nog låter det otroligt. Men efter hon säger det sjelf...

FRUN. Jag? Nej, det är någon annan, som har lagt dit barnet.

KONJANDER. Hvarför kunde hon inte göra det sjelf då?

FRUN. Herre, min skapare! inte har jag med barnet att göra. Det är något hittebarn.

KONJANDER. Ett hittebarn! och det säger hon inte förrän nu... och på mitt splitter nya sidentäcke... Min nattrock!

FRUN. Den är hemma förstås... herrn är långt ifrån hemmet nu.

KONJANDER. Hon är visst hemifrån, hon... Min hatt!

FRUN. Den har herrn på hufvet...

KONJANDER. Jo, det här är följden af... Mitt paraply!

FRUN. Det har herrn under armen.

KONJANDER. Att det inte finns några hittebarnshus... Men här ska klagas!... Fru Walström! Följ mej!... Hon får ta fatt i fadern, så håller jag mej till modern!... och på mitt splitter nya sidentäcke sedan!... (*Ut, följd af fru Walström*).

JUPITER. Hähähä!... Ett lustigt par, minsann. Det hvilar en viss genialitet öfver alla dessa typer.

THALIA. Och likväl beskyller man mej för att offra åt den dåliga smaken. (*Orsamarschen spelas i orkestern*). Men dessa typer äro dock ett intet emot den, som jag nu har äran presentera. (*Engelbrekt inträder i sin välbekanta drägt*). Se der en bild af den äkta svenskheten, af kraften och fosterlandskärleken i Sverige — det land, för hvilket Blanche kämpade med så ädla vapen!

Tjugonde scenen.

JUPITER. JUNO. THALIA. ENGELBREKT.

JUPITER. Ja, för tusan, jag känner igen honom. Engelbrekt heter han ju, och innehar ett af de förnämsta rummen i Odödlighetens tempel.

ENGELBREKT.

Melodram.

Ur seklernas famn jag mig slitit en stund,
Att lägga mitt ord uti dagen.
En kämpe försvunnit från jordenes rund,
En kämpe, hvars klinga var dragen,
Att värna den urgamla frihet i Nord,
Såvål uti handling, som kärnfriska ord.
Jag kände den stupade hjelten.

En gång stod jag också som frihetens tolk,
Att stäcka förtryckarnes bana;
Och högt uppå fjellen, bland Dalarnes folk,

Jag höjde den blågula fana;
Och främmande höfdingars följe jag slog;
Med mäktige bödlar en drabbning jag tog,
Med bisper och usla prelater.

I, herrar, som thronen på höjderna nu,
Hvar helst uti verlden, den stora,
I hafven betydligt förbättrat er ju?
(Den tanken jag ej vill förlora!)
Men minnens min bragd uti saga och sång:
Ett folk uti kedjor sig hämnar en gång,
Och då som ett rytande lejon.

Och du, som ur hänsvunna tidernas sköt'
Har manat min bild fram på scenen,
Haf tack för den väg, som du manhaftigt bröt!
Haf tack för din runa på stenen!
Vi mötas förvisst i det templet till slut,
Der eviga dagern sin purpur strör ut,
Der lagern skall kransa din tinning.
(*Går*).

Tjuguförsta scenen.

JUPITER. JUNO. THALIA.

JUPITER (*liksom litet flat*). Gumman du! hörde du hvad han sa? Det var ord och inga visor, det... Och sanning var det bestämdt också. Jag vet inte hvad det är för besynnerliga känslor, jag fått i hjertgropen... Hurra för Blanchen! (*Slår sig för munnen*). Nej, tyst min mun! inte är det der passande för en så högt uppsatt person som jag... Jo... jo... hvarför skulle det inte passa?... Det passar mycket bra, säger jag. Jag är förtjust i karl'n, och det behöfver jag inte skämmas för. Odödlig ska' han bli, och det tvärt ändå!... Bort med skräpet! (*Kastar bort kronan*). Jag går öfver på de frisinnade idéernas sida... för de pigga upp lifskrafterna, och på samma gång blir det så innerligen varmt härinne.

JUNO (*skriker till*). Jupiter! jag mår illa!... jag fryser! jag får en nervattack!...

JUPITER. Seså för tusan! det är sannt, det! Klockan är tolf i rappet. Gumman är rädd att jag skall glömma bort att föryngra henne. Stöd henne, Thalia, medan jag slår lite skönhetselixir på en sockerbit! (*Thalia stöder Juno, som kommit fram midt på scenen. Jupiter framtager en liten flaska och en sockerbit*). Tolf droppar skall det vara. En för hvarje månad. (*En klocka höres slå tolf. För hvarje slag räknar Jupiter och dryper på sockerbiten. Sakta musik*). Ett, två, tre, fyra, fem, sex, sju, åtta, nio, tio, elfva, tolf! (*Så snart det sista slaget ljudit, stoppar han sockerbiten i munnen på Juno. Ögonblickligen sjunker hennes långa drägt genom luckan i golfvet och hon står klädd i en kort tunica i hoppets färg. Samtidigt sker changement. Fonden går upp* och *Odödlighetens tempel blir synligt. Grupp: Blanche's lagerkransade bild, omgifven af de typer han skapat för scenen. Bakom, på en höjd, står Friheten, utsträckande armarne beskyddande*).

Tjugoandra scenen.

DE FÖRRE. FRIHETEN. ENGELBREKT. KONJANDER. BLÄCKSTADIUS
(*och alla de öfrige*).

FRIHETEN.

Han har kämpat, han har vunnit
Lönen, som jag bjuda får.

THALIA.

Han har diktat, han har brunnit
Så som snillet blott förmår.

JUNO.

Jag, för min del, jag har funnit
Hoppets balsam för ett år.

Sång № 14.

Slutkupletter till publiken.

(Mel: *Sehlstedts vårvisa*).

1.

Jag derför bjuder er den förhoppning,
Att allt skall bli uppå bästa vis;
Att det skall blomma, som står i knoppning;
Att allting sjukt får en lycklig kris;
Att hvarje folk, man på jorden känner,
Sitt sanna värde begripa kan;
Att Grek och Turk blifva goda vänner,
När de ha mörbultat först hvarann.

2.

Att Spanien reder sig ur sin härfva;
Att i Paris man den sats förstår:
När himlen vill något kräk förderfva,
Hon genast offret med blindhet slår;
Att alla prester må eftersträfva
Att snart bli lagda i helgonskrin;
Att utaf solsken kan verlden lefva —
Tack vare Ericssons solmaskin!

3.

Att de ska' trifvas uppå det torra,
Som bort till ishafvet drogo hän;
Att efter bergolja man skall borra
I hvarje klyfta, i hvarje sten;
Att hvarje flicka, som till det sista
Vill gifta sig, när hon fästman fått,
Ha några vänner, som gå med lista
Och skaffa hop lite sammanskott.

4.

Att svenska folket får riktigt heder
Af nästa riksdag i hvarje branche;
Att den i kampen sig tappert reder,
Som blir i kammaren efter *Blanche*.

Att ingen annan blir dömd till döden
Än den af doktorn på pulsen ta's;
Att båd' till skorpan och franska bröden
Man slipper nyttja — förstoringsglas.

5.

Att ljusets vänner ta fram det bästa
Och bränna *trägas* från tull till tull;
Att herrar prinsar på op'ran gästa,
Om ej för annat, för — kassans skull;
Att lite hvar håller sig i tygel,
Om än i mjölken det kommer smolk; —
Att alla menniskor slippa prygel,
Såväl gardister som annat folk.

6.

Att stadsbudskåren uti förtreten
Ej snedt på bangårdsservisen ser;
Att postkontoren och allmänheten
Rekommendera sig till lite mer;
Och sist, förrän jag tillbaka stiger,
Ty snart man täckelset sänka vill,
Jag så gudomligt som möjligt niger
Och önskar hjertligen: *lycka till!*

(*Bengalisk belysning. Ridån faller*).

Svenska Theatern

N:o		öre
1.	*Magister Bläckstadius*, Lustspel	50
2.	*Läkaren.* Skådespel i 4 akter	75
3.	*En Födelsedag på Gäldstugan.*	50
4.	*Rika Morbror.* Lustspel.	50.
5.	*Engelbrekt och hans Dalkarlar.*	75.
6.	*Stockholm, Westerås och Upsala*	50
7.	*Herr Dardanell och hans upptåg på landet.*	50.
8.	*1846 och 1946.*	50
9.	*Jernbäraren.* Skådespel.	50.
10.	*Hittebarnet.* Lustspel.	50
11.	*Positivhataren.*	50
12.	*Jenny eller ångbåtsfärden.*	35.
	Samtliga af A. BLANCHE	
13.	*Måster Smith*, af J. Jolin.	1 —
14.	*Det Otroliga*, af K. Kullberg.	50
15.	*Femhundra Riksdaler Banko*, af M. Cramær.	50.
16.	*En half million*, Lustsp. af dens.	50.
17.	*Symamsellerna*, af dens	75.
18.	*Barnhusbarnen*, af J. Jolin	1 35.
19.	*Bröstkaramellerna*, af dens.	50.
20.	*Flickorna på Söder.*	50.
21.	*En revolution i månan.*	50.
22.	*Profbladet eller Frihetens lön.*	35.
23.	*Polkander i Stockholm*	50.
24.	*Carl XII vid Pultava eller Sista resursen.*	50.
25.	*Tidens strid.*	50.
26.	*Polkander och hans Fru.*	50
27.	*Döden Fadder*, af Blanche.	50.
28.	*Komedianterna*, af dens.	50.
29.	*Den politiske kocken* af dens.	50.
30.	*Flickorna på Norr.*	50.
31.	*Efter 50 år*, af Topelius.	1: 50.
32.	*Gustaf Adolf och Seaton.*	75.
33.	*En nyårsmorgon i Storkyrkotorn.*	35.
34.	*Lilla Apan.* Vådevill.	25.
35.	*En knalleffekt.*	35.
36.	*Örebro fåfänga*, af J. Jolin.	50.
37.	*Hin Ondes gåfva*, af F. Hedberg	50.
38.	*Min vän Löjtnanten*, af dens.	50.
39.	*När man inte har pengar.*	50.
40.	*Också en Profet.*	50.
41.	*Och ändå rör det sig.*	35.
42.	*Fyra dagar af konung Gustaf III:s regering.*	75.
43.	*Tidningsskrifvaren.*	75.
44.	*Läsarepresten.*	75.
45.	*Längtan efter äfventyr.*	75.
46.	*En midsommarnatt i Dalarne.*	50.
47	*En natt i Falkenberg.*	50
48.	*En god uppfostran*	50.
49	*Aprilnarrit.*	50
50.	*För sent!*	50.
51.	*I Bohuslänska Skärgården.*	50.
52	*Kusinen eller Studentäfventyret.*	50.
53.	*Blekingsflickan.*	50.
54.	*Tiggarflickan.*	50
55.	*Den grå Paletån.*	50.
56.	*Lefve Fåfängan!*	50.
57.	*Nyårsnatten på Mosebacke.*	75.
58.	*Valborgsmesso-aftonen.*	75.
59.	*En Hufvudpassion.*	50.
60.	*Huru tiden förändrar.*	50.
61.	*Mitt andra Jag*, af Säfström.	50.
62.	*"På Gröna Lund".*	75.
63.	*Hyresgäst och Husegare.*	50.
64.	*Tomtegubbarna*, af Hedberg.	35.
65.	*Elfjungfrun.*	75.
66	*Min hustru vill så ha det.*	50.
67.	*Den Ondes Besegrare*	75.
68.	*En Bengalisk Tiger.*	50.
69.	*Blixt och Dunder.*	50.
70.	*Andra Tider, Andra Seder*, af X.	50.
71.	*Tre för En*, efter Bögh.	50.
72.	*Bark, Park och Stark.*	50.
73.	*Det höga C.*	50.
74.	*Doktorn och Apothekaren.*	50.
75.	*"På Kärlekens vingar".*	50
76.	*Majorskans krinolin.*	50.
77.	*En kopp Thé*	50.
78.	*Han reser för att roa sig.*	50.
79.	*Den sällsynte Ynglingen.*	25.
80.	*Allas vår tant.*	50.
81.	*Nyårs-Kommitén*	25
82.	*Den resande Studenten.*	50.
83.	*Den Tankspridde.*	25.
84.	*Sanningsvännen.*	25.
85.	*Calle Glader.*	25.
86.	*En gammal Gosse.*	25.
87.	*En svartsjuk tok.*	25.
88.	*Ett studentputs.*	25.
89.	*Mamsell Garibaldi*	50
90.	*Den svaga sidan.*	50.
91.	*Ett äfventyr i Humlegården.*	50.
92.	*Bror Jonathan.*	25.
93.	*Riksdagsmannen*	25.
94	*Slutbalen.*	25.
95.	*På Hasselbacken*	25.

N:o		öre.
96.	*Frieri och förställning.*	50.
97.	*Mumbo-Gumbo-Gonggong.*	50.
98.	*Ung-Hanses dotter.*	1 25.
99.	*Herre! Var så god och etc*	50.
100.	*Majkungen.*	25.
101.	*Kröningsfesten.*	25.
102.	*När man inte har möbler.*	50.
103.	*Orpheus i underjorden.*	50.
104.	*Slutbalen N:o 2.*	30.
105.	*Ännu en gång "Den svaga sidan"*	25.
106.	*Sällhet på flaskor.*	25.
107.	*Carl Sabelträff och hans rivaler.*	25
108.	*Trollflaskan.*	50.
109.	*Frun af stånd och frun i ståndet.*	75.
110.	*Malins korgar*, af A. Säfström.	25.
111.	*Sven och liten Anna.*	50.
112.	*Aldrig för sent!*	75.
113.	*Två unga löjtnanter.*	25.
114.	*Inte en smula jaloux.*	25.
115.	*Ulla skall på bal.*	25.
116.	*Giftbägaren.*	75.
117.	*Till tings! Till tings!*	50.
118.	*Jag ber tusen gånger om förlåtelse*	50.
119.	*Vi äro alla lika*	50.
120.	*En Söndag på Amager.*	50.
121.	*De begge, Pomaderna*	50.
122.	*Blommor i drifbänk.*	75.
123.	*Herr Jönssons äfventyr i Spanien.*	50.
124.	*Anna-Stinas illusioner.*	75.
125.	*Studenthataren.*	50.
126.	*Kärleken på Sommarnöje.*	25.
127.	*Ett Stockholmsgenie*	50.
128.	*Fattig på mynt.*	50
129.	*Ett frieri i Westergöthland*	50.
130.	*Grannarne.*	25.
131.	*Dagen gryr.*	1: 25.
132.	*Den olycklige älskaren.*	25
133.	*Smädeskrifvaren.*	75.
134.	*Studentens Majnatt.*	25.
135	*Mammas Gosse.*	25.
136.	*En Komedi*, af Jolin.	75.
137.	*Wermländingarne.*	75.
138.	*Polen Blöder!*	25.
139.	*En Öfverste i fordna dagar.*	50.
140.	*Den gamle Skådespelaren.*	25.
141.	*Den gamla Aktrisen.*	25.
142.	*Rosa och Rosita.*	50.
143.	*Min Tants Planer.*	50.
144.	*Min Son på Galejan.*	25.
145.	*N:o 7.*	50.
146.	*Bort med ståndet!!!*	50.
147.	*Tidnings-Redaktrisen.*	50
148.	*Frivilliga och Motvilliga.*	50.
149.	*Friarn kommer.*	50.
150.	*Maskeraden i Vindskammaren.*	50.
151.	*En Liten Berättelse utan namn.*	25.
152	*Norr och Söder*	50.
153.	*En Aftonunderhållning.*	25.
154.	*Under Aftonsången.*	25
155.	*Korp-Kirsti.*	50.
156.	*Mjölnarfröken*, af J. Jolin.	1: —
157.	*Bröllopet på Ulfåsa*, af F. Hedberg.	1: 25.
158.	*Sten Sture den yngre*, af Lbm.	1: —
159.	*Ett Äfventyr*, af R. Gustafsson.	25.
160.	*De nygifta*, af Björnstjerne-Björnson	50.
161.	*Tillåt min fru.*	50.
162.	*På Narri*, af Moreau.	50.
163.	*En Communist*, af J. Jolin.	25.
164.	*Skal och Kärna*, af dens.	50.
165.	*Andersson Pettersson och Lundström.*	50.
166.	*Två Lustiga Turar.*	50.
167.	*Familjen Benoiton.*	75.
168.	*Under Utställningen.*	50.
169.	*Söndagslejonen.*	50.
170.	*En odåga.*	60.
171.	*En Spik i Nyckelhålet.*	25.
172.	*Ett Hem*	25.
173.	*Mellan Drabbningarne.*	35.
174.	*Konsten att vara teaterdirektör.*	25.
175.	*Bacchi Giftermål.*	50.
176.	*Spanska konsuln.*	50.
177.	*Wasa-arfvet.*	1: 25.
178.	*Den hvita halsduken.*	50.
179.	*Onda tungor.*	75.
180.	*Majdag i Wärend.*	1: —
181.	*Lejonet vaknar*	75.
182.	*Kungens dom.*	40.
183.	*Folkets dom.*	25.
184.	*Odödlighetens tempel.*	40.

Särskildt utgifne äro:

	öre.
Sommaräfventyr på Djurgården.	35.
Homöopatisk kur.	35.
Min lyckliga stjerna, af Scribe.	50.
Studenten och hans älskarinna.	35.
Amuletten el. Ett paradis på vinden.	35.
Lilla Bertha.	50.
Min hustrus andre man.	50.
Malins bröllop, af Säfström.	35.
Rosen på Kungsholmen.	50.
Dottersonen.	50.
Vipperboden, af Säfström	35.

N:o		öre.
96.	*Frieri och förställning.*	50.
97.	*Mumbo-Gumbo-Gonggong.*	50.
98.	*Ung-Hanses dotter.*	1 25.
99.	*Herre! Var så god och etc*	50.
100.	*Majkungen.*	25.
101.	*Kröningsfesten.*	25.
102.	*När man inte har möbler.*	50.
103.	*Orpheus i underjorden.*	50.
104.	*Slutbalen N:o 2.*	30.
105.	*Ännu en gång "Den svaga sidan"*	25.
106.	*Sällhet på flaskor.*	25.
107.	*Carl Sabelträff och hans rivaler.*	25
108.	*Trollflaskan.*	50.
109.	*Frun af ständ och frun i ståndet.*	75.
110.	*Malins korgar*, af A. Säfström.	25.
111.	*Sven och liten Anna.*	50.
112.	*Aldrig för sent!*	75.
113.	*Två unga löjtnanter.*	25.
114.	*Inte en smula jaloux.*	25.
115.	*Ulla skall på bal.*	25.
116.	*Giftbägaren.*	75.
117.	*Till tings! Till tings!*	50.
118.	*Jag ber tusen gånger om förlåtelse*	50.
119.	*Vi äro alla lika*	50.
120.	*En Söndag på Amager.*	50.
121.	*De begge Pomaderna*	50.
122.	*Blommor i drifbänk.*	75.
123.	*Herr Jönssons äfventyr i Spanien.*	50.
124.	*Anna-Stinas illusioner.*	75.
125.	*Studenthataren.*	50.
126.	*Kärleken på Sommarnöje.*	25.
127.	*Ett Stockholmsgenie*	50.
128.	*Fattig på mynt.*	50
129.	*Ett frieri i Westergöthland*	50.
130.	*Grannarne.*	25.
131.	*Dagen gryr.*	1: 25.
132.	*Den olycklige älskaren.*	25
133.	*Smädeskrifvaren.*	75.
134.	*Studentens Majnatt.*	25.
135	*Mammas Gosse.*	25.
136.	*En Komedi*, af Jolin.	75.
137.	*Wermländingarne.*	75.
138.	*Polen Blöder!*	25.
139.	*En Öfverste i fordna dagar.*	50.
140.	*Den gamle Skådespelaren.*	25.
141.	*Den gamla Aktrisen.*	25.
142.	*Rosa och Rosita.*	50.
143.	*Min Tants Planer.*	50.
144.	*Min Son på Galejan.*	25.
145.	*N:o 7.*	50.
146.	*Bort med stånden!!!*	50
147.	*Tidnings-Redaktrisen.*	50

N:o		öre
148.	*Frivilliga och Motvilliga.*	50.
149.	*Friarn kommer.*	50.
150.	*Maskeraden i Vindskammaren.*	50.
151.	*En Liten Berättelse utan namn.*	25.
152	*Norr och Söder*	50.
153.	*En Aftonunderhållning.*	25.
154.	*Under Aftonsången.*	25
155.	*Korp-Kirsti.*	50.
156.	*Mjölnarfröken*, af J. Jolin.	1: —
157.	*Bröllopet på Ulfåsa*, af F. Hedberg.	1: 25.
158.	*Sten Sture den yngre*, af Lbm.	1: —
159.	*Ett Äfventyr*, af R. Gustafsson.	25.
160.	*De nygifta*, af Björnstjerne-Björnson	50.
161.	*Tillåt min fru.*	50.
162.	*På Narri*, af Moreau.	50.
163.	*En Communist*, af J. Jolin.	25.
164.	*Skal och Kärna*, af dens.	50.
165.	*Andersson Pettersson och Lundström.*	50.
166.	*Två Lustiga Turar.*	50.
167.	*Familjen Benoiton.*	75.
168.	*Under Utställningen.*	50
169.	*Söndagslejonen.*	50.
170.	*En odåga.*	60.
171.	*En Spik i Nyckelhålet.*	25.
172.	*Ett Hem*	25.
173.	*Mellan Drabbningarne.*	35.
174.	*Konsten att vara teaterdirektör.*	25
175.	*Bacchi Giftermål.*	50.
176.	*Spanska konsuln.*	50.
177.	*Wasa-arfvet.*	1: 25.
178.	*Den hvita halsduken.*	50.
179.	*Onda tungor.*	75.
180.	*Majdag i Wärend.*	1: —
181.	*Lejonet vaknar*	75.
182.	*Kungens dom.*	40.
183.	*Folkets dom.*	25.
184.	*Odödlighetens tempel.*	40.

Särskildt utgifne äro:

Sommaräfventyr på Djurgården.	35.
Homöopatisk kur.	35.
Min lyckliga stjerna, af Scribe.	50.
Studenten och hans älskarinna.	35.
Amuletten el. Ett paradis på vinden.	35.
Lilla Bertha.	50.
Min hustrus andre man.	50.
Malins bröllop, af Säfström.	35.
Rosen på Kungsholmen.	50.
Dottersonen.	50.
Vipperboden, af Säfström	35.